

„Volstrekt niet, jonker! Het hindert mij waarlijk genoeg, dat het zoo is. Ik heb het altijd meer als kinderspel beschouwd. . .”

„Dus u wist er van! Ah! Maar dan hadt u mij wel wat beter op de hoogte kunnen houden. In ieder geval, hadt u mij die reis naar hier kunnen besparen, vind ik!”

„Zooals ik zeg, ik hoopte, dat de afleiding, uw ongestoord bijzijn in deze andere omgeving. . .”

„U bedoelt, dat u mij zoo wat als *afleider* heeft willen gebruiken! Een mooie grap! Of laat ik liever zeggen: een aardig koopje, waarachtig! U weet heel goed, dat ik alleen op uw aandringen naar Brussel ben gegaan.”

Van Bergen ergerde zich onuitsprekelijk. „Was dit de man, dien hij aan zijn petekind had willen geven? „Met welk een grenzeloos egoïsme dacht hij alleen aan zijn eigene teleurstelling en vroeg niet eens den naam van hem, die hem het hart van Albertine ontroofd had. Dat scheen hem geen belang in te boezemen, en onder een vloed van verwijtingen, die hem ook hier overstelpte, ging hem op eenmaal een licht op omtrent het karakter van dezen salonpop.

„U hebt mij misleid van den beginne af aan; u hebt er mij laten inloopen,” zeg ik. „Lieve hemel! wat een dwaas figuur maak ik nu voor mijn kennissen in Leiden. 't Is om dol te worden. Zij hebben mij allen gefeliciteerd, en ik heb hun een gloeiende *fuij* beloofd als alles in orde was, en wat nu? 't Is fataal! Ik weet nu waarlijk niet, wat ik moet aanvangen. Waarom hebt u mij niet dadelijk gezegd, dat er iets hangende was?”

„Het doet mij leed, jonker Drost, dat ik u onwillens in een dwaling heb gebracht, maar waarlijk, ik wist niet dat het met dien ander ernstig gemeend was. Het was uw eigen wensch, met hen in aanraking te komen!”

„Jawel, jawel, dat was het ook! Ik dacht dat de baan vrij was! Maar ik zit er nu maar mee, en het spijt mij ontzettend dat ik hier gekomen ben. Dat is tijd en geld verknoeien geweest; dat zult u toch moeten erkennen, mijnheer!”

Van Bergen begon hem te begrijpen. „Ik erken, dat het een groote teleurstelling voor u is en dat ik daar, in zeker opzicht, aanleiding toe heb gegeven. En daarom stel ik u voor op mijn kosten een uitstapje naar Parijs te maken; dat zou, dunkt mij, het beste zijn wat u kondt doen!”

„Het idee is niet kwaad! Maar ik mag dat niet van u vergen!” sprak de jonker aarzelend.

Van Bergen antwoordde niet: hij had den veranderden klank in 's jonkers stem gehoord, en wist nu precies welk vleesch hij in de kuip had.

Zij gingen samen een restaurant binnen, en een oogenblik later overhandigde hij den jonker een door hem geteekende wissel van duizend gulden, die deze kalmpjes in zijn borstzak stak, waarna hij, zonder meer over zijn teleurstelling te spreken, afscheid nam, om, zooals hij zeide, nog met den middag-sneltrain te vertrekken.